

mene og talte kun med Blikkene og bekræftede med lange, lange Kys.

Paa eengang lød et langtrullende Lavinedrøn oppe fra „Hoher Goll“. Per løftede Hovedet for at lytte; men Jakobe rørte sig ikke. Selv da han gjorde hende opmærksom paa Buldret, der et Øjeblik efter gentog sig, svarede hun ikke. Hun hørte i den hele vide Verden intet uden Pers og sit eget Hjertes Banken.

Da de igen var kommen ind i Stuen, sagde Per, at det var bleven silde, og at hun vel nu trængte til at komme til Ro. Hertil svarede hun intet. Lidt raadvild gik han derpaa ind i Sovekammeret for at tage sine Toiletsager og nogle andre Smaating. Da han kom tilbage, stod hun henne ved et af Vinduerne med Ryggen til Stuen.

„Ja, saa gaar jeg altsaa hen paa Kroen,“ sagde han og gik hen til hende for at sige Godnat. Hun vendte sig ikke, og han kyssede hende to Gange paa Kinden, uden at hun gengældte hans Kærtegn. Men da han vilde gaa, holdt hun ham tilbage ved Haanden — tavs men besluttet.

Han saae spørgende paa hende.

Da drejede hun Hovedet om mod Træsofaen og sagde:

„Du kunde vel egentlig sove paa den. Saa havde jeg dig dog i Nærheden og kunde passe paa dig. Det Værtshusliv holder jeg ikke af.“

Per bøjede sig ned over hende. Endnu ikke helt sikker paa, om han ogsaa havde forstaaet hende rigtig, vilde han se hende ind i Øjnene. Da lænede hun sig ind til ham og trykkede hans Haand mod sit Hjerte.

Den næste Morgen vækkedes hun af Solen, der skinnede ind til hende gennem Vinduestremmerne. Hun løftede sig paa Albuen og saae sig